

African People to respond in three days time. When they could not, they ran away and abandoned their possessions. **גמטל** Hashem gave the Land of Israel to His beloved nation and no other. As clear as it is day, no other nation

has a claim to this holy land. Thus, says Rashi, the *Torah* writes: "תפל לכם" (*The land shall fall to you.*) The angels of the seven nations that had previously occupied the land have fallen and lost any future claims to *Eretz Yisroel*.

מאת מו"ה גרוד הירשפלד שליט"א
רב וקהל אהבת ישראל, קליבלנד הייטס

regarding placing salt on one's table at a meal. 1) We should dip our bread into salt. 2) We should have salt on the table till the meal and *bentching* are over. Both of these *halachos* are connected to the concept that our "eating" table is likened to the *mizbeach* on which salted *korbonos* were brought (5).

Dipping. The *Shulchan Aruch* holds that the main reason for dipping bread into salt is to make the first piece eaten especially tasty which adds honor to the *beracha* of *Hamotze*. Therefore, our tasty bread doesn't need dipping in salt. However, the **RM'A** adds that one should always bring salt to the table to make it like an altar, and salt on a table accomplishes some mystical protective power. The **Mishna Berura** (6) writes that one should not just have salt there, but should actually dip the first bite of bread into salt and even mentions the custom of the *Mekubalim* to dip that first piece 3 times in salt before eating.

In order to minimize the time break (הפסק) between washing and *beracha*, and *beracha* and eating, the salt should be on the table before washing, and sprinkled out when necessary before saying the *beracha* (7). If, however, this was not done and one realized it after the *beracha*, he is allowed to get or even ask for salt since this is a need for what he is doing (8).

Salt on Table. Since the *poskim* (9) say there is an independent idea of having salt on the table apart from the dipping, it would seem to this writer that if one has a proper meal without bread, which is very common now, one should have salt on the table.

הוא היה אומר ...

(1) חובא במשנה ברורה פ"ג: (2) קדושת השלח דף נו' (3) משנה ברורה אי"א: (4) קדושת השלח דף נה' (5) א"ח קס"ה: (6) משנה ברורה קס"ג: (7) א"ח קס"ה: (8) שם: (9) משנה ברורה קס"ג:

Rabbeinu Azarya Figo ZT"l (Bina L'itim) would say:

"A person who is innocent before G-d and at peace with his conscience will ultimately be found guiltless by his fellow man, as the *posuk* states: 'You shall be guiltless from Hashem, and from Yisroel.' (לב-כב) If one does experience occasional difficulties, they will only be temporary. By contrast, a person who strives to be innocent only in the eyes of man and not in the eyes of *Hashem*; he will eventually end up being a hypocrite."

R' Eliezer Papo ZT"l (Pele Yoatz) would say:

"Suffering because of material matters is similar to the child who built a twig and straw house and had much fun playing with it, until someone came along and broke it. The child cried and complained bitterly to his father. The child felt his father should hurt the person for his crime. But the father remained calm because he was aware his child was overreacting. From the child's perspective what happened was a major tragedy, but the father realized there was no great loss. Similarly, when material matters do not go the way you wish, do not overexaggerate their importance."

A Wise Man would say:

"What is the definition of a friend? Your friend is the person who knows all about you - and still likes you."
MANY THANKS TO MR & MRS E. KATZ - MONSEY, NY - FOR SPONSORING THIS ISSUE
TORAH TAVLIN IS AVAILABLE FREE OF CHARGE! TO SPONSOR/DEDICATE AN ISSUE, RECEIVE BY MAIL FOR YOUR SHUL OR HAVE IT E-MAILED TO YOU DIRECTLY. PLEASE CALL 845-821-6200 OR SEND AN E-MAIL TO: TORAHTAVLIN@YAHOO.COM.

להעילוי נשמות ר' אברהם יוסף שמואל אלתר בן ר' טובי ז"ל ורעייתו רישיא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה

AND NOW IN BOOK FORM

AVAILABLE IN YOUR LOCAL JUDAICA BOOKSTORE!

הדלקת נרות שבת - 8:08
זמן קריאת שמוע/מ"א - 8:45
זמן קריאת שמוע/הג"א - 9:21
סוף זמן תפילה / הג"א - 10:35
שקיעת הזמנה של יום השבת - 8:25
מוע"ש"ק צאת הכוכבים/ מעריב - 9:15
צאת הכוכבים / כליטת רבינו תם - 9:37

בראית יצחק ובראית לוי
(Monsey, NY)
הדלקת נרות שבת - 8:08
זמן קריאת שמוע/מ"א - 8:45
זמן קריאת שמוע/הג"א - 9:21
סוף זמן תפילה / הג"א - 10:35
שקיעת הזמנה של יום השבת - 8:25
מוע"ש"ק צאת הכוכבים/ מעריב - 9:15
צאת הכוכבים / כליטת רבינו תם - 9:37

A Torah Tavlin Publication
34 Mariner Way Monsey, NY 10952

שבת קודש פרשת מטות/מסעי - שבת מברכים - פרק א' דאבות Shabbos Parshas Matos / Maasay - First Perek

כ"ו תמוז תשס"ט - July 18, 2009

מועד חודש אב: מישואך
(יום ד' 9:19 AM מ"ט 5 חלקים)

* פ"ג המנוחה בערב שבת בשעה 6:53 - מי שמדליק מוקדם, אין לאזור מזמן עצם קבלת השבת (משי"אמר "בואי כלה")

הג"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א
ראש ישיבת שער השמים בירושלים ע"ה/ק

ויאמר אלעזר הכהן אל אנשי הצבא הבאים למלחמה זאת חקת התורה (לא-כא)- גודל העון של כעס והזהירות שצריכים בו
ו'קצף משה על פקודי החיל וגו', וכת' ויאמר אלעזר הכהן אל אנשי הצבא הבאים למלחמה זאת חקת התורה אשר צוה ה' את משה, מכלל דמשה איעלם מיניה עכ"ל. ומבואר שאם הוא חכם יכול להסתלק ממנו החכמה לגמרי, שנאמר הדבר היה כך על משה, שאין אנו ראוים כלל לומר ולפרש על משה בעצמו מה שהיה אותו בזה, שאין לנו הבנה בגדלותו כלל, מ"מ ללימוד אנו צריכים כאן, ולכך באנו מזה כדי ללמוד לעצמנו. ולומדים מזה שאפילו גדול כמשה רבינו, לא חס הבורא עליו כשכעס, ונענש על זה, ואפילו לא נכנס בארץ ישראל על ענין הזה, ומשום שהוא מהעוונות החמורים ביותר אצל ה', ואין בזה העוון משה פנים לפניו כלל, ולכך גילה לנו התורה זאת, כדי שנראה ונלמוד מזה חומר העוון של כעס. ואם למשה רעיא מהימנא הגיע לו זכות על כעסו, מה נענה אנו אבתריה? ועל רוחניות גם צריכים ליהרר מאוד שלא לכעוס, שכך היה כאן באמת בכל הג' פעמים שכעס משה, שהיה זה הכעס על מה שעברו על ציווי הבורא, ורואים כמה שהזיק לו זאת, וכ"ש על עניינים גשמיים, שצריכים ליהרר מאוד שלא לכעוס כלל, ולראות כמה שיכולים להפסיד כשבאים לידי כעס, ושהזה גורם לאבד כל מה שיש לו, ובאים מזה לידי טעויות.

מאת הרב שלום פערל שליט"א
נ"ץ בישיבת הגר"צ קושלבסקי
אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאותם וכו' (לג-א) - הלקח שיש ללמוד מ'קברות התאוה'

של קירבת ה', וחיי תורה הם חיי שלווה, שבהם השכל שולט על הגוף, והאדם אינו מוטריד ע"י רדיפה שאינה פוסקת אחר תענוגי ההבל. אבל מי שאינו חי חיי תורה, אין לו שלווה הנפש, כיון שהגוף שולט עליו, וגורם לו לרדוף אחרי התאוות החומריות כדי ליהנות בחייו, אבל כיון שהחומריות אינה בת קיום, ברגע שגומר למלא את תאוותיו פוסקת ההנאה, וכיון שהוא רוצה ליהנות מוכרח הוא להמשיך לרדוף אחר התאוות החומריות, ונמצא שכל חייו הוא מוטריד מרדיפה אחרת. וכן לגבי חמדת הממון כתוב במדרש (קהלת רבה א' ל"ב), "אין אדם יוצא מן העולם וחצי תאוותו בידי, אלא אם יש לו מאה הוא רוצה מאתיים וכו'". ולכן נקרא שם התאוות "קברות התאוה", כדי להזכירם שכשבורחים מה', לא יהיה להם מנוחה, אלא ירדפו אחר התאוות והחטא, וזה יוביל אותם אל המוות-ה'העדר' הנצחי. וכשמשה רבינו הזכיר נסיעה וחנייה זו היתה כוונתו שיזכרו את הלקח החשוב הזה שלמדו שם.

רעיונות ופירושים לעורך את האדם לעבודת
הש"י ותחזוקת צאמונה ובטחון מאת

ויאמר אלעזר הכהן אל אנשי הצבא הבאים למלחמה זאת חקת התורה (לא-כא)- גודל העון של כעס והזהירות שצריכים בו
ו'קצף משה על פקודי החיל וגו', וכת' ויאמר אלעזר הכהן אל אנשי הצבא הבאים למלחמה זאת חקת התורה אשר צוה ה' את משה, מכלל דמשה איעלם מיניה עכ"ל. ומבואר שאם הוא חכם יכול להסתלק ממנו החכמה לגמרי, שנאמר הדבר היה כך על משה, שאין אנו ראוים כלל לומר ולפרש על משה בעצמו מה שהיה אותו בזה, שאין לנו הבנה בגדלותו כלל, מ"מ ללימוד אנו צריכים כאן, ולכך באנו מזה כדי ללמוד לעצמנו. ולומדים מזה שאפילו גדול כמשה רבינו, לא חס הבורא עליו כשכעס, ונענש על זה, ואפילו לא נכנס בארץ ישראל על ענין הזה, ומשום שהוא מהעוונות החמורים ביותר אצל ה', ואין בזה העוון משה פנים לפניו כלל, ולכך גילה לנו התורה זאת, כדי שנראה ונלמוד מזה חומר העוון של כעס. ואם למשה רעיא מהימנא הגיע לו זכות על כעסו, מה נענה אנו אבתריה? ועל רוחניות גם צריכים ליהרר מאוד שלא לכעוס, שכך היה כאן באמת בכל הג' פעמים שכעס משה, שהיה זה הכעס על מה שעברו על ציווי הבורא, ורואים כמה שהזיק לו זאת, וכ"ש על עניינים גשמיים, שצריכים ליהרר מאוד שלא לכעוס כלל, ולראות כמה שיכולים להפסיד כשבאים לידי כעס, ושהזה גורם לאבד כל מה שיש לו, ובאים מזה לידי טעויות.

לכחי חיים ודברי התעוררות
נסדרו ע"פ פרשיות השבע

מאת חיים ודברי התעוררות
נסדרו ע"פ פרשיות השבע

קודם כניסתם של בני" אל ארץ ישראל, החל משה רבינו למנות להם כל מסעיהם במשך ארבעים שנה במדבר, כדי להזכירם את המאורעות שאירעו בהם, וילמדו מהם לקח להבא. (ועי' **מעיינה של תורה**). ואחד מהלקחים החשובים יש ללמוד מנסיעתם מהר סיני וחנייתם בקברות התאוה, שהרי בנוגע לנסיעה זו, כתוב: "ויסעו מהר ה' דרך שלוש ימים וגו'" (במדבר י' ל"ג), ואיתא בגמ' (שבת קט"ז): "מלמד שסרו מאחרי ה'". ובאר **הרמב"ן**: "שנסעו מהר סיני בשמחה, כתינוק הבורח מבית הספר, אמרו: שמא אם נשהה כאן יותר ירבה לנו מצות, וזהו ויסעו מהר ה', שהיה מחשבתם להסיע עצמן משם מפני שהוא הר ה', היינו ההר שעליו ה' נתן להם את המצוות". והיינו שרצו לברוח מן ה' ומצוותיו.

ובזה טעו טעות גדולה, שהם רצו לברוח מן ה**טורח** של קיום המצוות וחיי תורה, אבל לא ידעו שקיום המצוות יש בו תענוג נפלא, שעל ידו הם יוכלו לחשיבות עצומה, לשרת לפני הקב"ה, ולעשות לו נחת רוח, וגם שעל ידו איבריהם יתקדשו- אשר קדשנו במצוותי, וירגישו את התענוג העצום

מעשה אבות ... סימן לבנים

ונכבשה הארץ לפני ה' ואחר תשבו והייתם נקיים מה' ומישראל וכו' (לכ-כב)

In 1974, Rabbi Asher Wade, a U.S. Army chaplain, befriended a Jewish American officer named Stuart. Cadet Stuart did not strike him as being the religious type and so Rabbi Wade was surprised one day to see Stuart wearing a yarmulke on his head. Upon questioning Stuart's reasons for donning this unconventional attire, Stuart told Rabbi Wade the fascinating story behind it.

As part of their training and first year studies, cadets were enrolled in a course called, "History of Military Tactics and Field Strategies," taught by a Three Star Lieutenant General with a Ph.D. in military strategy. The course surveyed the major battles in history, and detailed many of the tactics employed to defeat the enemy. These battles included those of the Ptolemies, the Romans, the Middle Ages, down to the latest battles of our modern era.

During the final two weeks of the course, which were devoted to reviewing the material, Cadet Stuart raised his hand with a question. "Sir, we have discussed so many various wars and battles, yet, not once did we survey any of the battles fought by the Jews, either of ancient times (Roman-Jewish wars) or of modern times (Arab-Israeli wars)? It would seem that those wars would give us much to learn from."

Cadet Stuart was surprised and dismayed by the General's reaction. "The normally friendly general snapped back with an order for me to see him in his office after class," he remembered. It was most unlike him to react this way and Stuart was apprehensive as he later approached the general's office. Stuart knocked and was ordered to enter, close and lock the door. He did so with mounting concern, which was further heightened when the general began by informing him that he would only answer the question he had posed earlier, in the privacy of his office.

"Do not think that the staff here at West Point has left the Jewish wars unnoticed?" asked the general sharply. "As a matter of fact, we have examined and analyzed each and every war, battle and military combat, however, we have made the decision not to teach them here at West Point. You see, according to military strategy and textbook tactics, the Jews should have lost in almost every instance. The Jews should have been swept into the dustbin of history long ago. But they were not. They won those wars against all odds and against all military strategies and logic.

"This past year, we hired a new junior instructor. During a private staff meeting, the Arab-Israeli wars came under discussion. We puzzled at how the Jews won those wars. Suddenly, this junior instructor chirped up and jokingly said, 'Honorable gentlemen. It seems to be quite obvious how they are winning their wars: G-d is winning their wars!' You know what? Nobody laughed. The reason is, soldier, that it seems to be an unwritten rule around here at West Point that G-d is really winning your wars, even though G-d does not fit into any of our military textbooks!"

The general stopped speaking and with a curt, "Soldier, you are dismissed," the interview was over.

"I left the general's office in haste," recalled Stuart, "I had never been so humiliated in my life. I felt about two inches tall. But it wasn't because of how he spoke to me. It was because I saw the unique irony of the situation. Wouldn't you know it, that I would have to come all the way to West Point just to find out how great my G-d is from a non-practicing Presbyterian Three Star general!"

Cadet Stuart finished his story to Rabbi Wade with the following: "I went right back to my dorm room, and dug down in my sock drawer to find that 'flap of cloth' that I threw on my head once a year. I said to myself: This thing is going on my head, because I found, in essence, who I was and where I came from."

משל' למה הדבר דומה

זאת הארץ אשר תפל לכם בנחלה ארץ כנען לגבולותיה וגו' (לד-ב)

משל: The *gemara* (סנהדרין צא) relates the following: People from the Land of Africa came before Alexander Mokdon (Alexander the Great) after he had conquered most of the civilized world, and claimed that the Land of Israel really belongs to them and not to the Jewish People. They even brought proof from the *Torah* that the land is referred to as "*Eretz Canaan*" and Canaan was their original ancestor.

The Sages of Israel sent a wise man, Gviha ben Psisa, to answer on their behalf. He came before Alexander and began, "From where do they bring their proof that the land

belongs to them? From our *Torah*? Well, in that case, I too, will bring proof from our holy *Torah*."

The wise man stood humbly and continued. "The *Torah* states very explicitly who their ancestor Canaan was: ארור "Cursed is Canaan, a servant of servants he will be to his brothers." Now, to whom does a servant's possessions belong? To his master! And not only that, but for all these years, the servants have neglected their duties and in fact owe it to their master!"

Alexander Mokdon nodded in agreement and ordered the

אלף למטה אלף למטה לכל מוטות ישראל תשלחו לצבא. וימסרו מאלפי ישראל אלף למטה (לא-ד,ה)

Rashi remarks that the words "לכל מוטות ישראל" - "*From all the tribes of Yisroel*," are specifically used to include *Shevet Levi*, since this tribe is sometimes excluded from the count of the tribes with regard to other areas. Several *meforshim* find this comment problematic, for if so, then the total should have come to 13,000 soldiers for all thirteen tribes, yet the very next *posuk* states, "*Out of the thousands of Yisroel.... twelve thousand armed troops*."

The **Imrei Emes, R' Avrohom Mordechai Alter ZT"l** resolves this by first quoting the comment of Rashi on the words "וימסרו מאלפי הצבא" - "*And they were delivered from the thousands of Yisroel*": "*To inform you of the praise of the shepherds (leaders) of Yisroel, how beloved they are in the eyes of Yisroel. Before they heard of the impending death of Moshe Rabbeinu, what does he say: 'Before long they will stone me.'* (שמות י-ד) *The instant they heard that his death depended on the battle of vengeance against Midian they did not want to go out, until they had to be delivered (וימסרו) over against their will.*"

What is important to realize, says the Imrei Emes, is that Rashi is referring to the other twelve tribes and not *Shevet Levi*. For in praise of the tribe of Levi, who previously did not shrink from punishing their idolatrous relatives after the sin of the Golden Calf, they were able to forget their loved ones in order to execute the Divine Will. Here too, even though they knew that the death of their beloved leader depended on this war, *Shevet Levi* nevertheless went out willingly to fulfill the command of the Almighty.

Thus, there is no contradiction here. The total number of soldiers was, in fact, thirteen thousand, but of these only twelve thousand were "handed over," for the other thousand from *Shevet Levi* went forth willingly.

EDITORIAL AND INSIGHTS
ON THE WEEKLY MIDDAH OF ...

אגילות

All year long we are busy. We have our schedules to keep and our lives are set up to (hopefully!) run in an orderly manner. As a result, it doesn't leave us too much time to think about the *Churban Habayis*, the destruction of the *Bais Hamikdash*. But now that the period of "בין המצרים" - "*Between the Straits*" (based on the *posuk* [איכה א-ג]: "*All her oppressors have overtaken her within the straits*") is upon us, there is a lot to contemplate. This entire period is a time of mourning. Just as *Pesach* is a time of freedom, *Sukkos* is a time of joy, and *Chanukah* is a time of miracles - NOW is a time of mourning!

Chazal tell us: It is appropriate for every *Yirei Shomayim*, G-d fearing Jew, to mourn over *Yerushalayim*. Why only a *Yirei Shomayim*? Why not every Jew at every level of observance? Because one who is not G-d fearing should first mourn over himself! He should cry over his lack of spirituality, his inability to connect with his Creator, and his aimless existence. He may be a religious "robot" keeping all the laws of *Torah*, but without Fear of Heaven he is completely missing the point!

The purpose of life for a Jew is closeness to *Hashem*. THIS is what we are missing with the *Churban*. THIS is what we are meant to mourn. If we are so removed from holiness, *Ruchniyus*, true קרבת אלקים then we should mourn for ourselves. We should cry out to *Hashem* and say: "*Aibishter*, there is nothing more important to me than being close to You. I want to feel Your love, experience true *Ruchniyus*, and know real happiness. *Hashem*, please bring me Home!"

With sincere prayers and tears of longing, may we rebuild the *Bais HaMikdash* speedily and in our days.

TORAH GEMS

וגטרעה נחלתן מנחלת אבותינו ונוסף על נחלת המטה אשר תהיינה להם ומגרל נחלתו יוגרע (לז-ג)

The tribe of Menashe, counting men, women, and children under twenty, probably numbered well over one hundred fifty thousand. *Shevet Menashe* had received a very large allotment of land in the area outside of *Eretz Yisroel*. Yet they were nevertheless concerned that if five young women marry out of the *shevet*, the tribal land would be diminished. Moshe conveyed a Divine wish, which was a "recommendation" (עצה טובה - בבא בתרא קכ.) that the daughters of Tzelafchad marry within the tribe.

Our ancestors were concerned about a portion of land which, if lost, they saw as a threat to the integrity of the tribe. How noble! What would they say, asks **Rabbi Dr. Abraham J. Twerski Shlit'a**, if they observed our indifference to intermarriage, whereby hundreds of thousands of Jews are being lost to our nation? It has been calculated that the number of Jews lost to the Jewish faith through intermarriage far exceeds the number exterminated by the Germans in the death camps, yet what they failed to accomplish with their nefarious plans, we allow to occur with a relative lack of concern. We rise to the challenge of saving Soviet Jewry, while allowing the hemorrhage of our nation to occur. Is a holocaust any less devastating if it occurs from within rather than from an external source?

Perhaps it is too critical to compare ourselves today to the tribe of Menashe, which was, after all, protecting their tribal assets. Perhaps we too would react with equal vigor if some foreign entity attempted to appropriate our property. But if we are indifferent to intermarriage, is it because it is only human souls that we are losing, rather than property? Can we be so jaded to our present day dilemma that we do not take the time nor make the requisite effort to help our brethren in need? One can only hope this is NOT the case!

דרגה יתירה

FROM THE WELLSPRINGS OF
R' GUTTMAN - RAMAT SHLOMO

כלרודפיה השיגוה בין המצרים וגו' (איכה-ג)